

BABAM NASIL FENOMEN OLDU?

BEN
DAVIS

RESİMLEYEN:
MIKE LOWERY

REC ●

tudem

00:14:54

BEN DAVIS

BABAM NASIL

FENOMEN

OLDU?

BABAM NASIL FENOMEN OLDU?

© 2021, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

metin hakları © 2016, Ben Davis
resim hakları © 2016, Mike Lowery

İlk baskı 2016 yılında, İngiltere’de *My Embarrassing Dad’s Gone Viral* adı ile Oxford University Press tarafından gerçekleştirilmiştir.

YAZAR: Ben Davis
RESİMLEYEN: Mike Lowery
TÜRKÇELEŞTİREN: Mert Doğruer
EDİTÖR: Yağmur Yavaş Aydın
SON OKUMA: Irmak Ertaş
GRAFİK UYGULAMA: Nilgün Koç

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Başkent Organize San. Bölgesi 22 Cad. No:6 Malıköy, Temelli/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Eylül 2022 (2000 adet)

ISBN: 978-605-285-657-4

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

BEN DAVIS

**BABAM NASIL
FENOMEN
OLDU?**

Ben Davis

Kitapları yayımlanmış ödüllü bir yazar olmadan önce, radyo programları ve çeşitli dergiler için şakalar ve eskizler yazdı, kütüphanecilik ve postacılık yaptı. Yazmadığı zamanlarda düzenli olarak okullarda yaratıcı yazarlık atölyeleri düzenleyen Ben Davis, eşi ve oğluyula Staffordshire'da yaşıyor ve boş zamanlarında köpeğine saçma kostümler giydirmeyi seviyor.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Ultra Çocuk ile Harika Köpek (roman)

Mike Lowery

New York Times çoksatan yazar-çizerler arasında bulunan Mike Lowery, hem çocuk hem yetişkin kitapları resimledi, kendi yazıp çizdiği kitapları büyük başarılar elde etti. Kitaplar dışında ayrıca yemek tanıtımları, tebrik kartları, dergiler ve başka birçok projede resimleriyle yer aldı. Okullarda ve kitapçılarda sanat ve edebiyat hakkında konuşmalar düzenleyen Lowery, ressam olan eşiyile birlikte Atlanta'da yaşıyor, üretmeye devam ediyor.

Dougie için

00:00

ÇEKTIĞİM EN UZUN VİDEO

Kamera açık mı?

Evet.

Mikrofon ayarları tamam mı?

Test. TEST.

Evet, gayet iyi.

Tamamdır. Çektiğim en uzun video olacak bu, o yüzden siz çocuklar en iyisi rahat bir pozisyon alın. Ciddiyim. Videonun sonu geldiğinde popularınız uyuşmuş olacak.

Olay şu: Birçok insan, ailem hakkında bir şeyler söylüyor. Bazıları doğru, bazıları değil. Artık her şeyi açıklığa kavuşturma vakti geldi.

İşlerin ters gittiğini ilk kez, annem ortadan kaybolunca anladım.

Yok, yani bir sihirbaz tarafından puf diye yok edildiği, kaçırıldığı gibi delice bir şey yaşadığını söylemiyorum. Sadece bir gün okuldan eve geldiğimde annem yoktu işte. Başta bir arkadaşının evine gittiğini, orada fazla takıldığını düşündüm ama saatler ilerledikçe daha çok endişelendim.

Annemin cep telefonu numarası, ev telefonunun yanındaki not defterinde yazılıydı. Numarayı tuşladım ama hat doğrudan telesekretere düştü. Sonra babamı iş telefonundan aradım. Dışarıdaydı, bir çifte ev gezdiriyordu. İşi bu yani, anlatabiliyor muyum, yoksa sırf zevkine insanlara ev gezdirdiği falan yok. Öylesi saçma olurdu.

Neyse, telefonu açtı. “Ne demek annen orada değil? Alışverişe çıkmıştır belki?” dedi.

Ama annemin arabasının hâlâ garajda olduğunu söylediğimde sessiz kaldı. Tabii babam hâlâ normalken oluyor bunlar. Bugün hepimizin tanıdığı o kişiye dönmüşmeden önce.

Evet, inanması zor, farkındayım ama hep böyle değildi o. Temizdi, kibardı, televizyon izlerdi, her gün tıraş olurdu.

Nereden nereye, değil mi?

Neyse, babamın ev bakan çiftten müsaade istediğini ve yarılarından ayrıldığını duydum. Sesi bir ara tamamen kesildi. Sonra, “Bak şimdi Nelson,” diye lafa girdi çünkü gerçek adım bu. Nelson Mandela diye bir adamın ismi verilmiş bana. Annemle babam eskiden ona aşırı hayranlarımış. “Nelson,” dedi babam tekrar, “senden üst kata çıkıp annenin kıyafetleri hâlâ gardırop-ta mı diye bakmanı istiyorum.”

Dürüst olayım, isteğini anlamamıştım. Kıyafetleri neden orada olmayacaktı ki? Yani annem artık güzel kıyafetler alamadığı için daima yakınırdı ama bütün kıyafetlerini atmak için pek de geçerli bir sebep sayılmazdı bu, değil mi?

Ayaklarımı vura vura üst kata, annemle babamın odasına çıktım. Gardırop açıktı. Annemin hiçbir kıyafeti orada değildi.

Bunu söylediğimde, babam gerçekten üzücü bir sesle iç çekti ve “İlk fırsatta eve geleceğim oğlum,” dedi.

Ondan sonra da hiçbir şey eskisi gibi olmadı.

Gerçekten dramatik bir an bu, mola verip tuvalete gitmek istiyorsanız tam zamanı.

01:06

ŞU DEV TİTREME

Babam geri döndüğünde, yanında kız kardeşim Mary de vardı. Ona bu ismin koyulmaması için çok uğraşmışım doğrusu. Mary yaşlı insanlara uygun bir isim. Kız kardeşimin, Zalrog gibi havalı bir ismi olsun istemişim. Hatta annemle babama Mary adlı birine okul piyeslerinde sıkıcı roller vereceklerini bile söylemişim. Gerçi yanılmışım. Geçen sene bir kediyi oynadı. O doğduğunda ben yedi yaşındaydım, şimdi beş yaşında. Buradan benim kaç yaşında olduğumu çıkaramıyorsanız kendinize daha iyi bir matematik öğretmeni bulmanız lazım.

Her neyse, kardeşimi normalde okuldan hep annem alırdı. Ama o gün babam oraya vardığında, Mary ders sonrası okul kulübündeymiş.

Evin kapısının açıldığını duydum. Kafamı boşaltmak için *Titanya Efsaneleri* oynamaya çalışsam da odaklanamıyordum. Alt kata indim. Mary hiçbir derdi yokmuş gibi Korsan Peter bebeğiyle oynuyordu. Babam bana bakmadı bile. Kravatı boynunda gevşek duruyordu, gömleği de pantolonundan dışarı çıkmıştı.

Ona neler olduğunu sordum ama sadece Mary'ye bir içecek hazırlamamı söyledi, sonra da basamakları ikişer ikişer çıkarak üst kata gitti.

Mary'nin meyve suyunu hazırlarken o haykırışı duydum. Babamdan duymaya alışık olduğumuz büyük çığıklardan değildi bu. Boğuk bir sestir; sanki bağırarak istiyor da kendisini tutuyormuş gibi.

Mary bana baktı. Gözleri yemyeşil, tıpkı anneminkiler gibi. Gördüğünüz üzere benimkiler kahverengi, babaminkiler gibi. Onu salona götürüp televizyonu açtım. Neyse ki *Korsan Peter* yayındaydı. Televizyonda o dizi varken, odaya davul zurnayla bir fil girse bile Mary'nin ruhu duymaz. Peter'ın günü kurtarmak için papağanı Gertrude'u salıverdiği kısım gelmek üzereydi. Peter bunu her yapışında, "YAKALA GERTRUDE," diyor, Mary de aşırı yüksek bir sesle ona katılıyor.

Yukarı çıktığımda, babam yerde oturuyordu. Tuhaftı çünkü çalışma odasındaki döner koltuk, dünyanın en rahat koltuğuydu. Ciddiyim. O koltukta oturuyor olsam, videoyu bitirmeden uyuyakalırdım.

Tuhaf olan öteki şey de şuydu: Babam ağlıyordu.

Eminim bazılarının annenizin babanızın ağladığını görmüşsünüzdür. Ben görmemiştim. Berbat bir şeydi. Saç diplerimden başlayan dev bir huzursuzluk, parmak uçlarıma kadar yayıldı. Kimse babasının ağladığını görmek zorunda kalmamalı. Hiç doğal bir şey değil bu.

Ne yapacağımı bilemedim. Yani, siz olsanız ne yapardınız ki?

Ona bir bardak çay isteyip istemediğini sordum.

Evet, farkındayım.

Söylemeye gerek yok ama, istemedi.
Sonra annemin nerede olduğunu sordum.
Başka bir yerde yaşamak üzere evden gittiğini söyledi.
Nedenini sordum.
Bir kâğıt parçası uzattı. Şunlar yazılıydı:

*Nelson ve Mary,
Veda etmeden gittiğim için çok üzgünüm.
Bununla yüzleşemedim. Korkağın tekiyim
sanırım. İkinci de hâlâ çok seviyorum.
Yalnızca bir süre uzaklaşmam gerekiyor.
Sevgiler,
Annemiz*

Babama annemin geri gelip gelmeyeceğini sordum.
Hayır dedi.
O zaman ben de ağlamaya başladım.

02:28

PARADAN NEFRET EDİYORUM

Evet, bu yüzden tepki dolu yorumlar geleceğini biliyorum ama umurumda değil. Ağladım. Hatta şu an düşününce bile ağlayasım geliyor.

Nasıl başa çıkacağımı hiç bilemediğim bir sorundu bu. Herhangi bir şey olsa, bilgisayar oyunları arasında bir bağlantı kurardım çünkü ben bunu bilirim. Okulda bana sataşan bir çocuk mu var? Onun *Hades'in Oğlu II*'deki Ölüm Ejderi olduğunu hayal eder, sonra ya ona gözükmemeye çalışır ya da faydalana-bileceğim bir zayıflığını ararım. Komşunun dev köpeği mi peşimde? *Şikago Sokakları*'ndaki polis köpeklerinden kaçıyor mu gibi yapar, bir ağaca tırmanırım.

O gece yatağında yatarken, annemin bizi neden terk ettiğini düşündüm.

Yani evet, çoğu zaman üzgün görünüyordu.

Haftanın neredeyse her gecesi yoga kulübüne gidiyordu.

Ve babamla SÜREKLİ tartışıyorlardı.

Ama öylece, veda bile etmeden çekip gitmesini asla beklemiyordum.

Yani, dandik bir notun ne faydası var ki?

Uykudan umudu kesince kalkıp Xbox'ımı açtım. Margarkhan'ın çevrimiçi oyununda etrafı yıka döke ilerleyerek bu soruların yanıtlarını bulabileceğimi düşündüm. Bulamadım. Wisconsin'den katırkutur3000 de bana yardım edecek bir ruh hâlindeymiş gibi gözüküyordu ve beni SonsuzAlev topuyla ateşe verdi.

Ertesi gün okula gitmedik. Planlı bir şey değildi, yalnızca gitmek istemedik, babam da on bire kadar uyanmayınca bizi zorlayamadı. O hâlâ yataktayken, salondan telefonunu alıp annemin gidebileceği her arkadaşını, her uzak akrabayı aradım. Onu gören kimse olmamıştı.

Babam sonunda uyandıığında, pijamaları içinde öylece televizyon karşısına oturdu. Mary de yanına, koltuğun kolçağına kıvrıldı ve annemin eve gelmesini bekleyerek dışarıyı izlemeye koyuldu. Anlamıyordum. Babam neden dışarı çıkıp onu geri getirmeye çalışmıyordu ki?

Hamle yapanın ben olmam gerektiğine karar verdim, o yüzden annemi aramak için iş yerine doğru yola çıktım. Şehirdeki Lüle Lüle Röfle kuaför salonunda yarı zamanlı çalışıyordu. Oraya gidip patronu Maureen'le konuştum. Annemin işi, geçen hafta bıraktığını söyledi.

Yani oradan bir şey çıkmayacaktı. Şehirdeki her yoga stüdyosunu da gezdim. Kendimi NYC *Noir*'daki Bogart Dawes gibi hissettim, iz bulmak için tüm şehri tarıyordum. Yine de ondan hiç iz yoktu. Bir yol haritasına ihtiyacım vardı.

Eve vardığımda internetin altını üstüne getirdim. Facebook'u, Twitter'ı, var olan bütün sosyal ağları denedim. Myspace diye

bir şeyi bile. Hiç iz yoktu annemden. Laptopun kapağını sertçe kapayıp Xbox'ı çalıştırdım. Katırkutur3000'den intikamımı almak için Margarkhan'a döndüm. Sinirimi çıkarmam lazımdı. Ama anlaşılan, o da beni bekliyormuş; yirmi yedi defa öldürüldüm.

Bu sefer tepem iyice attı, o yüzden kendi topumu almanın kaç mal olacağına bakmak için mağazaya girdim. Yeterince Paralı Asker Dolarım yoktu maalesef. Ama bu, beynimde bir şeyi tetikledi. Annemle babamın bütün atışmalarını kafamda tekrar ettim.

“Arabanın tamire gitmesi lazım, ne yapacağız?”

“Nasıl ödeyeceğiz bu faturayı?”

“En son ne zaman güzel bir şey alabildik?”

Tüm tartışmaları birbirine bağlayan bir şey vardı.

Para.

Sürekli para hakkında kavga ediyorlardı.

Paradan nefret ediyorum!

Para diye bir şey olmasaydı, hayat daha güzel olmaz mıydı? Mesela ekmek almak isteyince, bazı iyilikler karşılığında alabilirdim; garaj yollarını süpürmek gibi.

Gerçi boş verin. Şimdi düşününce, çok zahmetli olur gibi geldi.

Annemin yeterince paramız olmadığı için gittiğine ve para bulabilirsek geri döneceğine karar verdim. Babam onun neden gittiğini söylemeyecekti, o yüzden aklıma gelen en düzgün şey bu oldu. Mantıklıydı da.

Ama şöyle ki, pek fazla param yoktu. En azından annemi geri getirecek kadar. Genç Birikimci Hesabı'mda toplam yirmi dokuz sterlin sekiz peni vardı. Pek büyük bir birikim sayılmaz. Aslında daha fazla olabilirdi ama annemi henüz bir hafta önce hesaptan biraz para çekip *TechOps*'un son sürümünü almaya ikna etmiştim.

O gece oyun oynamaktan vazgeçtim, laptopuma döndüm. Google'da "çabucak para kazanma yolları" diye arattım ama genellikle borsalarla ve yine hiç anlamadığım şeylerle ilgili sonuçlar çıktı.

Başka bir şey denemeye karar verdim. Google'da "çocuksanız para kazanma yolları" diye arattım.

Bu kez genellikle önemsiz şeyler çıktı: Araba yıkama, çim biçme gibi; yani annemi geri getirmeye yetecek kadar büyük bir şey yoktu. Sonra bir blog yazısı gördüm. Walton McGere hakkındaydı. Bakın, YouTube'a giriyorsanız size Walton McGere'in kim olduğunu söylememe gerek yoktur. Video hazırlayan gelmiş geçmiş en ünlü insan. Kanalına son baktığımda on milyonun üzerinde abonesi vardı. Üstelik o, sadece bilgisayar oyunları hakkında konuşan, on beş yaşında, normal bir çocuk. ON MİLYON!

Ama dikkatimi başka bir rakam çekti. Anlaşılan, videoları her izlendiğinde, Walton reklamlardan para alıyormuş. Buna ticari ürünlerin, kitapların ve diğer şeylerin tanıtımları da eklendiğinde, Walton'ın o anki serveti YARIM MİLYON DOLARMIŞ!

Tabii ben bunun ne kadar sterline denk geldiğini bilmiyordum ama çok etmesi gerektiğini biliyordum. Tatilde Macaristan'a gittiğimizde yerde bin forint bulup zengin olduğumuzu sandığım; fakat sonra babamın onun aslında iki buçuk sterlin kadar bir değeri olduğunu söylediği zamanki gibi değil.

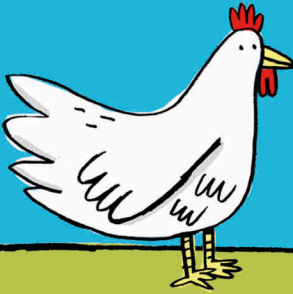
Olaya bakın: Bir kameranın önüne oturup bilgisayar oyunları hakkında çene çalarak yarım milyon dolar kazanmak. Ne kadar zor olabilirdi ki bu?

Annemi Noel'den önce geri getirdim, zahmetsizce...

ARKADAŞLAR SELAM!

Bazen ailenizi **TUHAF** ve **UTANÇ VERİCİ** bulduğunuz oluyor mu? Eh, bir de benim ailemi görün! Annem bir not bıraktıktan sonra babam kendini doğaya verdi. Evimizi sattı ve kırsalın ortasında, internetin, televizyonun, hatta **TUVALETİN** bile olmadığı bir evde yaşamaya başladık. Kendini vahşi yaşam ustası olarak gören babam iyice delirmeden harekete geçmem lazım. Eski hayatımızı geri istiyorum. Neyse ki bunun için müthiş bir planım var.

Yani... sanırım.

HI HI, TABİİ.
SEN ÖYLE
SAN!

Türkçeleştiren: Mert Doğruer

